

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14063/2025
31.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Немања Борисављевић, адвокат из ..., против тужене-противтужиље ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Драгићевић, адвокат из ..., ради измене одлуке о вршењу родитељског права и издржавању детета по тужби и делимичног лишења родитељског права по противтужби, одлучујући о ревизијама парничних странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 238/25 од 19.06.2025. године, у седници одржаној 31.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, ревизије парничних странака изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 238/25 од 19.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П2 10/24 од 11.03.2025. године, ставом првим изреке, малолетно дете парничних странака ВВ, рођен ...2011. године у ..., поверен је на негу, чување и васпитање оцу АА који ће самостално вршити родитељско право и пребивалиштем детета ће се сматрати адреса оца у ..., улица ... број ... Ставом другим изреке, обавезана је мајка ББ да на име доприноса за издржавање малолетног ВВ плаћа месечно износ од 25.000,00 динара, почев од 28.12.2022. године као дана када је донета привремена мера којом је малолетно дете поверено оцу на самостално вршење родитељског права па убудуће док буду испуњени законски услови за то, до 20. у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун оца детета број ... код ОТП Банке Србија а.д. Нови Сад, с тим што је доспелу разлику досуђеног доприноса за издржавање малолетног детета и износа од 10.000,00 динара на име доприноса за издржавање по поменутој привременој мери дужна да плати одједном у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде, под претњом извршења. Ставом трећим изреке, уређени су лични односи малолетног ВВ са својом мајком ББ, тако што ће се исти одвијати: сваког другог викенда у месецу, тако што ће га мајка преузимати са адресе оца петком од 18,00 часова и враћати га на адресу оца у недељу до 18,00 часова; један радни дан у седмици у којој дете не борави код мајке за викенд дете ће провести са мајком без ноћења у складу са договором са дететом; новогодишње, божићне и ускршње празнике дете ће проводити први дан празника код оца, други дан код мајке и

тако сваке наредне године наизменично; свој рођендан дете ће да прослави први дан рођендана са оцем, други дан са мајком и тако сваке друге године наизменично; сваки рођендан мајке и породичну славу мајке дете ће да проведе са својом мајком; дете ће са својом мајком да проведе период од 01.07. до 15.07. и од 01.08. до 15.08. сваког летњег распуста, као и другу недељу зимског распуста и мимо одређеног модела виђања у складу са жељама и потребама детета, могућности његове мајке и међусобним договором, те је овом пресудом промењена пресуда Основног суда у Лазаревцу П2 279/19 од 12.12.2019. године у ставу другом, трећем и четвртном изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужене – противтужиље којим је тражила да је суд делимично лиши родитељског права тужиоца – противтуженог према малолетном детету ВВ у погледу права да одлучује о давању дозволе промене пребивалишта и права да одлучује о образовању детета. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 238/25 од 19.06.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене-противтужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, потврђена је првостепена пресуда у делу става другог изреке, којим је обавезана тужена-противтужиља да на име доприноса за издржавање малолетног ВВ плаћа месечно износ од 20.000,00 динара, почев од 28.12.2022. године када је донета привремена мера којом је малолетно дете поверено оцу на самостално вршење родитељског права па убудуће док буду испуњени законски услови за то, до 20. у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун оца детета ближе означен у изреци, с тим што је доспелу разлику досуђеног доприноса за издржавање малолетног детета и износа од 10.000,00 динара на име доприноса за издржавање по поменутој привременој мери дужна да плати одједном у остављеном париционом року и у том делу је жалба тужене – противтужиље одбијена, док је у преосталом делу става другог изреке првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен тужбени захтев за износ од још 5.000,00 динара месечно. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца – противтуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, обе парничне странке су благовремено изјавиле ревизију. Тужена – противтужиља (у даљем тексту: тужена) побија пресуду у целости због погрешне примене материјалног права, док тужилац – противтужени (у даљем тексту: тужилац) побија пресуду у ставу другом изреке, преиначујућем делу става трећег изреке и ставу четвртном изреке из свих законских разлога из члана 407. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао побијану правноснажну пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон) у вези са чланом 202. Породичног закона („Службени гласник РС“ број 18/2005...6/2015) и нашао да су ревизије парничних странака неосноване.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, док се ревизијама не указује на друге битне повреде поступка које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1 ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Основног суда у Лазаревцу П2 279/19 од 12.12.2019. године, разведен је брак парничних странака и њихово заједничко малолетно дете ВВ, који је рођен ...2011. године, је том пресудом поверен мајци на самостално вршење родитељског права са одређењем да ће пребивалиште детета бити на адреси мајке у ..., а отац је обавезан да доприноси његовом издржавању са 20% својих нето месечних редовних новчаних примања и уређен је модел виђања малолетног детета са својим оцем. Из налаза и мишљења Градског центра за социјални рад у Београду – Одељење у Лазаревацу, које је током овог поступка дало свој налаз и мишљење 02.08.2022. године, 28.11.2022. године, 01.12.2022. године, 08.07.2023. године, 01.09.2023. године, 24.10.2023. године, 15.12.2023. године и 12.01.2024. године, произлази да је током поступка промењено првобитно мишљење овог центра које је на почетку било да је целисходно и у најбољем интересу детета да се не мења одлука о вршењу родитељског права и да малолетно дете остане код мајке, што произлази и из исказа ГГ, представника тог органа старатељства, која је навела да су у интензивном праћењу односа у породици, што се види из учесталости давања мишљења. До промењених околности дошло је када се мајка са дететом преселила из ... у Београд, а малолетни ВВ наставио да похађа основну школу у Поред тога што је малолетном ВВ било тешко да путује сваки дан у школу и назад, није се снашао у новој средини и није се прилагодио животу у Београду где има мало другова, касно иде у кревет у данима кад има тренинг, а рано се буди када иде пре подне у школу, а нарочито му недостају баке и деке који живе у ... и са којима има одличан однос. Такође, околности су се промениле и тиме што је мајка засновала нову емотивну везу из које је током поступка рођена ћерка ДД ...2024. године. У налазима органа старатељства је указивано на постојање конфликта лојалности јер малолетни ВВ не жели да изношењем свог мишљења повреди своје родитеље, а Градски центар за социјални рад – Одељење Чукарица је 03.07.2023. године дао мишљење да у психолошком, социјалном и емоционалном понашању мајке детета нису уочене негативне специфичности, те је процењено да она поседује родитељски капацитет за бригу о детету и да негује исправан васпитни стил, да има увида у потребе детета и да је у стању да разуме у каквој се позицији дете налази. Вештачењем од стране комисије вештака Клинике за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“ од 24.09.2024. године је утврђено да оба родитеља поседују родитељске капацитете, да су мотивисани да самостално обављају родитељско право, те да између родитеља детета не постоји комуникација што се негативно одражава на дете, доводећи га у конфликт лојалности. Малолетни ВВ је у више наврата саслушан пред судом и Центром за социјални рад и изјавио је да жели да живи са оцем. Узимајући у обзир узраст детета, његов став, као и добру адаптираност у средини у којој живи, комисија вештака је мишљења да дете парничних странака треба да остане код оца у ... макар до завршетка основне школе, а да редовно виђа мајку сваки други викенд од петка до недеље и да са њом проводи половину летњег и зимског распуста. Центар за социјални рад – Одељење у Лазаревцу је дао финални предлог модела виђања малолетног детета и мајке на начин описан у ставу трећем изреке првостепене пресуде, с тим што је посебно нагласио да би у најбољем интересу детета било проширивање модела виђања у складу са жељама и могућностима детета и мајке, а према договору родитеља. У време доношења претходне одлуке тужена је остваривала зараду од 30.000,00 динара месечно, а актуелно је запослена у Предузећу „ЂЂ“ на радном месту референта, где месечно зарађује око 60.000,00 динара. Живи у Београду са супругом који је ... тренер и малолетном ћерком ДД рођеном ...2024. године. Плаћају закупнину 400 евра месечно и заједнички сnose трошкове исхране који износе око 40.000,00 динара месечно, комуналне трошкове између 15.000,00 и 20.000,00 динара месечно, за адаптирано

млеко и пелене издвајају између 20.000,00 и 25.000,00 динара месечно, за средства за хигијену између 3.000,00 и 4.000,00 динара месечно. Тужена је за гардеробу за малолетног ВВ издвајала око 10.000,00 динара, плаћа за њега чланарину у ФК „ЕЕ“ која износи 4.000,00 динара месечно и платила је половину накнаде за спортску припрему у износу од 23.000,00 динара и једном у два месеца му даје за гардеробу између 10.000,00 и 15.000,00 динара. Када је дете код ње и излази са друштвом даје му по 2.000,00 до 3.000,00 динара. У време доношења претходне пресуде тужилац је зарађивао 75.000,00 динара месечно, а актуелно зарађује 123.000,00 динара месечно, живи са малолетним ВВ у изнајмљеном стану за који плаћа закупнину 200 евра (која је раније износила 120 евра), плаћа комуналне трошкове и трошкове исхране по 20.000,00 динара месечно, око 500 евра троши за набавку гардеробе за дете за период од шест месеци и износ од 17.000,00 динара за набавку копачки и платио је 23.500,00 динара на име половине трошкова за спортске припреме. Од доношења претходне судске одлуке промениле су се околности на страни малолетног ВВ који је тада био стар 8,5 година и похађао је трећи разред основне школе, а сада је старости 14 година и иде у осми разред основне школе, па су тако порасле његове потребе у погледу исхране, хигијене, трошкова одеће и обуће, образовања и бављење спортом, задовољавања културно-социјалних, рекреативних и других потреба и дружења са вршњацима и утврђено је да је месечно потребно 50.000,00 динара за његово издржавање.

Одлучујући на основу утврђеног чињеничног стања о измени одлуке о вршењу родитељског права над малолетним дететом парничних странака, првостепени суд је пошао најпре од изјава које је дете дало у току поступка да жели да остане да живи са својим оцем у ..., где иде у школу, дружи се са друговима и редовно посећује баке и деке. Ценећи мишљење малолетног детета у смислу члана 65. Породичног закона, првостепени суд је оценио да је исто аутентично, што је исказано и у налазу стручног тима надлежног органа старатељства и комисије вештака као стручних лица који су дали мишљење да је у најбољем интересу детета, с обзиром на његов пол, узраст, емоционалне и развојне потребе, да убудуће живи са оцем који ће самостално вршити родитељско право. Првостепени суд је, након што је применом одредби члана 6. став 1, 77. став 3. и 266. Породичног закона одлучио да измени своју претходну одлуку и повери малолетно дете странака оцу на самостално вршење родитељског права (како је претходно одлучио и привременом мером донетом у овом поступку по предлогу тужиоца), уредио начин одржавања личних контаката мајке и детета према предложеном моделу виђања од стране надлежног органа старатељства, остављајући и могућност њиховог ширег виђања према жељама, потребама и могућностима како детета тако и мајке, а у складу са договором родитеља, применом одредби члана 6. став 1, 61. став 4 и 266. Породичног закона у вези са одредбама члана 2, 3. и 9. Конвенције о правима детета. Одлучујући о висини доприноса мајке за издржавање малолетног детета, првостепени суд је, примењујући одредбе члана 154. став 1, 160, 161, 162. и 164. Породичног закона и одредбе члана 2, 3. и 27. Конвенције о правима детета, утврдио да се укупне потребе малолетног детета странака могу задовољити месечним износом од 50.000,00 динара и проценио да је тужена као дужник издржавања у могућности да доприноси издржавању свог детета месечним износом од 25.000,00 динара, сматрајући овај износ адекватним њеним могућностима и животном стандарду. Према становишту овог суда досуђеним износом обезбеђује се подмирење укупних потреба малолетног детета и осигурава исти стандард који имају његови родитељи, при чему егзистенција тужене као дужника издржавања није угрожена, док остала средства потребна за издржавање детета треба да обезбеди отац, не само новцем, него и старањем о детету. Одлучујући о противтуженом захтеву тужене да се тужилац као

отац делимично лиши родитељског права у погледу давања сагласности за промену пребивалишта малолетног детета и његовог преписивања у основну школу у Београду, првостепени суд је нашао да је овај захтев неоснован имајући у виду да су вештаци и стручни тим надлежног орага старатељства мишљења да није целисходно делимично лишење родитељског права оца детета, а тужена није доказала да постоје законски разлози за делимично лишење оца родитељског права који су прописани одредбама члана 82. Породичног закона.

Другостепени суд је у свему прихватио становиште и аргументацију првостепеног суда у погледу одлуке о поверавању малолетног детета парничних странака оцу као родитељу који ће самостално вршити родитељско право и са којим ће дете живети на његовој адреси пребивалишта, сматрајући да је оваква одлука која се сада побија ревизијом тужене правилно заснована на стручном мишљењу како органа старатељства тако и комисије вештака и да је у најбољем интересу детета. Такође, одређени модел виђања са мајком је, по оцени другостепеног суда, у најбољем интересу малолетног детета. Међутим, у погледу одлуке о висини доприноса мајке за издржавање малолетног сина који са њом не живи, другостепени суд је сматрао да је првостепени суд правилно утврдио потребе детета парничних странака, али да је износ обавезе мајке као дужника издржавања превисоко одређен спрам њених прихода и материјалних могућности, као и утврђене чињенице да због рођења другог детета није у могућности да се додатно радно ангажује ради стицања прихода и да је у обавези да издржава и друго малолетно дете за разлику од тужиоца који нема законску обавезу издржавања других лица, а притом остварује дупло већи приход од тужене. Полазећи од ових околности конкретног случаја, другостепени суд је закључио да тужилац може да доприноси у већем износу од половине утврђених потреба детета без обзира што се дете налази код њега, односно да тужилац треба да сноси трошкове задовољавања потреба детета у месечном износу од 30.000,00 динара, док је, сходно томе, преиначио првостепену пресуду и обавезао тужену да доприноси дечијем издржавању у месечном износу од 20.000,00 динара у складу са њеним тренутним могућностима. У погледу одлуке о противтужбеном захтеву за делимично лишење тужиоца родитељског права, другостепени суд је у свему прихватио као правилну одлуку првостепеног суда и дату правну аргументацију за ту одлуку.

По оцени Врховног суда, супротно наводима ревизија, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Чланом 3. став 1. Конвенције о праву детета, прописано је да су у свим активностима које се тичу деце од примарног значаја интереси детета, без обзира на то да ли их спроводе јавне или приватне институције за социјалну заштиту, судови, административни органи или законодавна тела. Ставом 2. истог члана, прописано је да се државе чланице обавезују да детету обезбеде такву заштиту и бригу која је неопходна за његову добробит, узимајући у обзир права и обавезе његових родитеља, законитих старатеља или других појединаца који су правно одговорни за дете и предузимају у том циљу све потребне законодавне и административне мере.

Ова обавеза преузета је и чланом 6. став 1. Породичног закона, којим је прописано да је свако дужан да се руководи најбољим интересом детета у свим активностима које се тичу детета. Према одредбама члана 7. овог закона, родитељско право припада мајци и оцу заједно, који су равноправни у вршењу тог права и забрањена им је свака злоупотреба родитељског права. Смисао родитељског права је у томе да је родитељско право изведено из дужности родитеља и постоји само у мери

која је потребна за заштиту личности, права и интереса детета, како је прописано чланом 67. овог закона. Садржина родитељског права, које се састоји од дужности старања о детету, чувања и подизања, васпитања и образовања, заступања и издржавања детета, као и управљања и располагања његовом имовином, регулисана је члановима од 68. до 74. Породичног закона, а суштина ових дужности и права родитеља је добробит и најбољи интерес детета. Вршење родитељског права регулисано члановима од 75. до 78. овог закона. Према одредби члана 77. став 3. Породичног закона, један родитељ сам врши родитељско право на основу одлуке суда када родитељи не воде заједнички живот, а нису закључили споразум о вршења родитељског права. Међутим, и тада родитељ који не врши родитељско право има право и дужност да издржава дете, да са дететом одржава личне односе и да о питањима која битно утичу на живот детета одлучује заједнички и споразумно са родитељем који врши родитељско право (члан 78. став 3). Питањима која битно утичу на живот детета, у смислу овог закона, сматрају се нарочито: образовање детета, предузимање већих медицинских захтева над дететом, промена пребивалишта детета и располагање имовином детета велике вредности (члан 78. став 4). Ако родитељ злоупотребава права или грубо занемарује дужности, односно несавесно врши права или дужности из садржине родитељског права, може бити потпуно или делимично лишен родитељског права, под условима предвиђеним чланом 81, односно чланом 82. истог закона. Према одредбама члана 82. Породичног закона, родитељ који несавесно врши права или дужности из садржине родитељског права може бити делимично лишен родитељског права (став 1). Судска одлука о делимичном лишењу родитељског права може лишити родитеља једног или више права и дужности из садржине родитељског права, осим дужности да издржава дете (став 2). Родитељ који врши родитељско право може бити лишен права и дужности на чување, подизање, васпитање, образовање и заступање детета, те на управљање и располагање имовином детета (став 3), док родитељ који не врши родитељско право може бити лишен права на одржавање личних односа са дететом и права да одлучује о питањима која битно утичу на живот детета (став 4). Такође, судском одлуком о делимичном лишењу родитељског права може бити одређена једна или више мера заштите детета од насиља у породици (став 5). Породични закон у члану 270. прописује да је суд, пре него што донесе одлуку о заштити права детета или о вршењу односно лишењу родитељског права, дужан да затражи налаз и стручно мишљење од органа старатељства, породичног саветовалишта или друге установе специјализоване за посредовање у породичним односима. Одредбом члана 266. став 1. Породичног закона прописано је да је у спору за заштиту права детета и у спору за вршење односно лишење родитељског права, суд увек дужан да се руководи најбољим интересом детета.

Најбољи интерес детета је правни стандард који се процењује на основу низа објективних и субјективних околности, а у сваком случају елементи за процену најбољег интереса детета обухватају, између осталог, мишљење детета, очување породичне средине и одржавање односа, али и здравље, брига, заштита и сигурност детета. Интерес малолетног детета је да се између њега и родитеља са којим не живи развије однос љубави, поверења, међусобног уважавања, привржености, поштовања личности и достојанства, па је стога свако дужан да се руководи тим интересом у свим активностима који се тичу детета (члан 6. став 1. Породичног закона).

Тужена изјављеном ревизијом оспорава правноснажну одлуку судова о поверавању малолетног детета странака оцу на самостално вршење родитељског права, сматрајући да оваква одлука није у његовом најбољем интересу, без обзира на исказану

жељу детета да живи се оцем у ... након њеног пресељења у Београд. Ревизијом се указује да мишљење и жеље детета не значе да је измена одлуке о вршењу родитељског права у његовом најбољем интересу и да је дете странака већ променило свој став и да жели поново да живи са мајком.

По оцени Врховног суда, неосновано се ревизијом тужене оспорава правилност примењеног материјалног права у тумачењу и примени правног стандарда најбољег интереса детета. Наиме, најбољи интерес детета којим је суд дужан да се руководи у сваком спору за заштиту права детета је правни стандард који чини неколико елемената процене и то узраст и пол детета, његове жеље и осећања с обзиром на узраст и зрелост, те емотивне потребе. Наводе ревизије да је суд погрешно проценио најбољи интерес малолетног детета странака при одлучивању да се оно повери оцу на самостално вршење родитељског права Врховни суд не прихвата као основане. Ово из разлога што је и поред утврђене чињенице да мајка, која је претходно самостално вршила родитељско право, поседује родитељски капацитет за бригу о детету, да негује исправан васпитни стил, да има увида у потребе детета и да је у стању да разуме у каквој се позицији дете налази, дете које је у време пресуђења имало 14 године изјавило да жели да живи са оцем, а стручна лица су ове његове изјаве оценили као аутентичне жеље које су уједно и у његовом најбољем интересу. При томе, и тужилац као отац поседују све родитељске капацитете и мотивисан је да самостално обавља родитељско право, савесно врши сва права и дужности из садржине родитељског права и нема никаквих индиција које би компромитовале његову родитељску подобност. При одлучивању о поверавању малолетног детета, нижестепени судови су пошли и од стручног мишљења комисије вештака и надлежног органа старатељства прибављеног у складу са чланом 270. Породичног закона, који не обавезују суд, али доприносе у значајној мери судској процени најбољег интереса деце, а у конкретном случају су нижестепени судови оценили да је тренутно у најбољем интересу малолетног детета странака да остане да живи у ... са оцем.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да је у конкретном случају донета правилна одлука о вршењу родитељског права, која је у сваком случају подложна измени у случају да се промене околности којима се суд руководио приликом одлучивања.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право приликом утврђивања висине доприноса тужене издржавању малолетног детета. Неосновано се у ревизији тужиоца указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право из члана 160. и 162. Породичног закона, сматрајући да је преиначењем првостепене пресуде прениско одмерен допринос тужене.

Наиме, према одредбама члана 67. и члана 68. став 1. и 2. Породичног закона, право и дужност родитеља је да се старају о деци, док према одредбама члана 73. и члана 160. став 1. истог закона, дете има право на издржавање од оба родитеља. Одредбама члана 160. Породичног закона прописани су критеријуми за одређивање издржавања, односно да оцена испуњености услова за одређивање издржавања зависи од година живота, повериоца издржавања, његовог здравља, образовања, имовине, прихода које остварује и других околности, док су на страни дужника издржавања од утицаја његови приходи, могућност за запослење и стицање зараде, његова имовина, личне потребе, обавезе да издржава друга лица и друге околности. Према одредби члана 162. став 3. истог закона, ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања

треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања, док је одредбом члана 160. став 4. прописана минимална сума издржавања коју представља сума коју као накнаду за хранење, односно за лица на породичном смештају периодично утврђује Министарство надлежно за породичну заштиту, у складу са законом.

По оцени Врховног суда, правилно је првостепени суд утврдио потребе малолетног детета странака, који је здраво дете са уобичајеним потребама и активностима за његов узраст. Међутим, како је то правилно закључио другостепени суд, првостепени суд је погрешно ценио материјалне могућности тужене као дужника издржавања. Ово стога што је тужена 2024. године родила друго детета о којем такође треба да се стара и да га издржава, па актуелно није у могућности да стиче додатне изворе приходе осим зараде коју остварује од послодавца док је на породичном боловању. При томе, тужилац нема законску обавезу издржавања других лица осим заједничког детета странака и остварује дупло веће приходе од тужене, које чињенице је другостепени суд правилно ценио као битне чињенице од којих зависи висина новчаног доприноса оба родитеља у издржавању заједничког детета. По оцени Врховног суда, правноснажном пресудом досуђени износ за издржавање детета од 20.000,00 динара месечно је у складу са утврђеним реалним могућностима тужене и њеним животним стандардом и уз допринос тужиоца је довољан да се задовоље све потребе малолетног детета странака. Овим износом обезбеђује се задовољење услова за правилан и потпун развој малолетног детета на његовом садашњем узрасту. Имајући у виду да оба родитеља треба да доприносе издржавању малолетног детета, преостала средства за издржавање малолетног детета ће обезбеђивати тужилац као родитељ који се након измене одлуке о вршењу родитељског права брине о њему, како потребним новчаним износом, тако и доприносом у виду свакодневног рада и старања о детету. Међутим, то не значи да његов новчани допринос мора да буде нижи од новчаног доприноса тужене као родитеља који не врши родитељско право. Ово из разлога што новчани допринос оба родитеља зависи од њихових материјалних могућности, па тако већи новчани допринос може да буде и на терет родитеља који самостално врши родитељско право уколико суд оцени да су његове материјалне могућности веће од могућности дужника издржавања, као што је у конкретном случају утврђено. То даље не значи да судови нису узели у обзир тужиочев допринос у виду свакодневног старања, неге и бриге око детета, како се наводи у ревизији, већ су ценећи његовог свакодневно ангажовање око детета проценили да спрам својих прихода може актуелно да више доприноси задовољавању потреба детета од тужене, која ће спрам широко одређеног моделу виђања такође доприности дететоваом издржавању кроз свакодневну бригу и старање у данима када дете борави код ње.

У погледу одлуке о издржавању малолетног детета, тужена ревизијом не оспорава висину њеног доприноса одређену побијаном другостепеном пресудом, али оспорава период од када тече њена обавеза плаћања издржавања, као и одлуку суда да разлику у висини доприноса досуђеног правноснажном пресудом и доприноса одређеног решењем о привременој мери мора да плати одједном. Врховни суд налази да је побијана одлука у том делу правилна јер обавеза родитеља који не врши родитељско право као дужника издржавања доспева од моменат када дете буде поверено другом родитељу који је одређен да самостално врши родитељско право, а у конкретном случају је то учињено одлуком о привременој мери која важи до правноснажног окончања поступка. Зато је првостепени суд правилно обавезао тужену да доприноси издржавању малолетног детета странака од момента када је суд по

привременој мери одлучио да дете повери оцу ради самосталног вршења родитељског права, а правноснажном пресудом је утврђена коначна висина њена обавезе која важи од момента поверавања детета оцу због чега је правилно обавезана да плати и насталу разлику између коначно утврђене обавезе и привремено уређене висине те обавезе по привременој мери.

Са изнетих разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**